

Arrest

nr. 350 024 van 8 juli 2026
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. DECROOCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 30 augustus 2022, dient op 1 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 25 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 27 september 2023 en 9 februari 2024.

1.3. Op 13 december 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent van Pasjtoense origine. U bent een moslim van de soennitische stekking. U bent geboren op 18 februari 1996 in het dorp Nangalam, gelegen in het district Dara-e-Pech in de provincie Kunar, waar u woonde met uw eigen familie en de families van uw paternale ooms.

U studeerde tot de negende graad. Nadien werkte u van januari 2009 tot juli 2010 voor een Afghaans bedrijf als hulpkok op de basis COP Penich in het district Kunari Khas in de provincie Kunar. Nadat uw commandant naar een andere basis ging, keerde u terug naar Nangalam, waar u uw vader hielp met het vee en op het veld. Van 5 januari 2011 tot 31 december 2012 werkte u als hulpkok voor een private Afghaanse firma op de basis FOB Shinwari, gelegen in het district Shinwari in de provincie Nangarhar. Nadat de basis werd overgeheveld naar het Afghaanse nationale leger, was u weer werkloos. U ging terug naar uw geboorteregio en studeerde er drie jaar in Asadabad, het provinciecentrum van Kunar, om uw diploma middelbaar onderwijs te halen. Omdat u niet slaagde voor het toelatingsexamen voor de universiteit, begon u in augustus 2016 te werken als hulpkok voor het constructiebedrijf ‘LPCC’ van uw paternale oom H.M. (...) in Jalalabad. U deed dit werk tot aan de machtsovername in Afghanistan in augustus 2021.

Omdat uw familieleden werkten op de basissen van de Amerikanen ontvingen jullie dreigbrieven en telefoontjes van de taliban. Voordat de overheid de controle over uw dorp en regio in handen kreeg in 2018, kwamen de taliban ook langs bij jullie thuis indien ze een vermoeden hadden dat er een familielid van een basis terug naar huis was gekomen. Twee of drie maanden voor de machtsovername vond er een explosie plaats in het kantoor van het logistiek bedrijf van uw paternale oom Ma.K. (...) in Jalalabad. Uw oom deed leveringen aan Amerikaanse basissen en was daardoor een doelwit.

Op de dag van de machtsovername belde uw vader u op om niet naar huis te komen. U ging daarom met uw broer B. (...) naar zijn schoonouders in Jalalabad. Daar hoorden jullie het nieuws dat de NAVO-troepen mensen gingen evacueren. Jullie besloten daarom om samen met enkele andere familieleden naar de luchthaven van Kabul te gaan. Op 26 augustus 2021 vond de explosie aan de luchthaven van Kabul plaats. Hierbij kwam uw broer B. (...) om het leven en raakten twee van uw paternale neven gewond. U keerde met het lichaam van B. (...) en met zijn vrouw en kinderen terug naar Kunar. De taliban kwamen dit te weten. Op de dag van B. (...)s begrafenis kwamen de taliban naar uw huis, op zoek naar u en uw neven. Drie of vier dagen later kwamen de taliban opnieuw langs om u en uw neven te vinden. De taliban kwamen daarna nog één of twee keer langs voor uw vertrek.

Twintig dagen na de dood van B. (...) trouwde u met zijn vrouw. Uw vader zei u dat u nu de verantwoordelijkheid had over het gezin en dat u niet in Afghanistan kon blijven. Vijf dagen na uw huwelijk reisde u naar Kabul en vervolgens naar Nimroz, waarna u Afghanistan verliet ongeveer één maand of 35 dagen na de machtsovername.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U kwam aan in België op 30 augustus 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 september 2022.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog drie à vier keer langs bij u thuis op zoek naar u en andere familieleden. Toen ze doorhadden dat jullie allemaal vertrokken waren, stopten ze met langskomen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van uw werkzaamheden voor/met de Amerikanen en de bedreigingen die u en uw familie hierdoor kregen.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende originele documenten neer: vier documenten inzake raadplegingen op de afdeling neus-, keel-, oorziekten. U legde ook kopieën van de volgende documenten neer: uw taskara; een Engelse vertaling van uw taskara; uw diploma secundair onderwijs; een memorandum voor uw SIV-procedure (Special Immigrant Visa van de Amerikanen) opgesteld op 21 augustus 2021 door Michael Harrison; een aanbevelingsbrief van uw job in FOB Shinwari opgesteld door uw paternale neef Q.S. (...) op 2 september 2022; een verificatiebrief inzake uw job bij het constructiebedrijf van uw paternale oom H.M. (...) opgesteld op 12 januari 2023; de taskara en e-taskara van uw broer B. (...); een certificaat van Alfalah Universiteit op naam van B. (...); een appreciatiecertificaat van het Alfalah instituut voor B. (...); B. (...) werkbades van FOB Altimur en COP Penich; 24 foto's van B. (...) zijn werk op de basissen; twee appreciatiecertificaten van B. (...) van de Salarzia Security Service Company, uitgereikt door Q.S. (...), en van de Access America Logistic Company and Afghanistan; een memorandum voor de SIV-procedure geschreven op 28 juli 2021 door Mi.H. (...) inzake B. (...)s werk op COP Penich; B. (...)s werkbade van de National Statistics and Information Authority; de taskara's van uw vader, uw moeder, uw broers A.S. (...), F. (...), A. (...), M. (...) en I. (...) en uw zussen S. (...), R. (...) en N. (...); de taskara's van uw schoonouders A.Z. (...) en S. (...) en uw adoptiekinderen Z. (...), M. (...) en S. (...); de taskara en e-taskara van uw paternale neef Q. (...); twee pagina's uit het Amerikaans paspoort van Q. (...); de werkbade van COP Penich van Q. (...); drie foto's van het werk van Q. (...) in Afghanistan en drie foto's van Q. (...) in de VS; de e-taskara van uw paternale neef N. (...); de voorzijde van het Amerikaanse rijbewijs van N. (...); twee pagina's uit het Amerikaans paspoort van uw paternale neef Mu. (...); de identificatiekaart van de provincieraad van uw paternale oom H.M.S. (...); een zakenlicentie van het bedrijf van H.M. (...); een contract tussen het bouwbedrijf van H.M. (...) en FOB Fenty. U legde verder een USB-stick neer met daarop documenten van B. (...) die u reeds overmaakte, een foto van de grafsteen van B. (...), drie foto's van B. (...) zijn lichaam, drie foto's van uw gewonde paternale neven na de explosie aan de luchthaven van Kabul.

Op 24 februari 2024 maakte uw advocaat haar opmerkingen inzake de notities van uw beide persoonlijke onderhouds over aan het CGVS (groene map, 36). Hierin wordt opgemerkt dat met de zin 'ik bracht het lichaam van mijn broer en mijn schoonzus en haar kinderen naar Kunar' niet bedoeld wordt dat de schoonzus en de kinderen ook dood zijn, maar dat deze personen mee met u naar Kunar kwamen toen u het lichaam van uw broer naar Kunar bracht."

2. Het verzoekschrift

2.1. Uiteenzetting van de middelen

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van oud artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker vat het middel samen als volgt: "*Bij een terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker door de Taliban als verwesterd worden beschouwd zodat in hoofde verzoeker, omwille van z'n verwestering, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.*"

Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan ongeveer één maand à 35 dagen na de machtsovername verliet, dat zijn verzoek om internationale bescherming geregistreerd werd op 1 september 2022 en hij aldus reeds een lange tijd zijn land van herkomst heeft verlaten en ondertussen ongeveer 2,5 jaar in België woont. Hij stelt dat rekening houdend met zijn leven dat hij alhier intussen opgebouwd heeft, zijn lang verblijf in België in zijn geval "*een bijkomende vrees*" betekent.

Hij betoogt dat "*naast het gegeven dat [hij] zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt*" er in zijn hoofde een specifiek risico op vervolging bestaat omwille van gepercipieerde verwestering waarbij hij wijst op de grote impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghanen. Hij verwijst hierbij naar "*[v]erschillende rapporten*" die wijzen op "*het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering*". Hij stelt dat Afghanen die terugkeren uit Europa omwille van een langdurig verblijf in het Westen te maken krijgen met stigmatisering of uitstoting en dat er heel wat voorbeelden zijn van terugkeerders die door de taliban worden gearresteerd of vermoord. Volgens verzoeker volgt hieruit dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij worden gezien "*als onislamitische, pro-regeringsgezind of als spionnen*". Hij voert aan dat het risico op vervolging nog groter is geworden nu de taliban aan de macht is gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Daarom dienen de beschermingsverzoeken van Afghanen met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld. Te meer omdat de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn, zo stelt verzoeker. Hij wijst in dit verband op NANSSEN, "*Note 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*", van 18 oktober 2022 waarin NANSSEN besluit dat de beschikbare informatie geen duidelijkheid biedt over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de risico's die Afghanen lopen bij terugkeer na een verblijf in Europa. Voor verzoeker is het een raadsel hoe verweerder, gelet op het gebrek aan nauwkeurige en actuele informatie over de ernstige problemen bij terugkeer naar Afghanistan kan besluiten geen weet te hebben van systematische acties vanwege de *de facto*-autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Verzoeker betoogt dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid schept over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan. Volgens verzoeker is de informatie waarover het CGVS in dit verband "*meent te beschikken*" te vaag en te weinig individueel onderbouwd en volstaat de door het CGVS gemaakte analyse niet om te oordelen dat er in zijn geval geen risico bestaat bij terugkeer naar Afghanistan na zijn jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker betoogt dat hij door zijn lang verblijf in ons land ondertussen goed ingeburgerd is in de Belgische samenleving, dat hij een intensieve cursus Nederlands volgt en vrijwilligerswerk doet, dat hij helpt in een woonzorgcentrum voor oudere mensen en helpt met hun boodschappen en verplaatsingen, dat er dus zonder discussie blijkt dat hij gemotiveerd is om zijn leven en toekomst in België uit te bouwen, dat in zijn hoofde een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of ze, cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens toegeschreven verwestering aan te nemen, dat verweerder in gebreke blijft, zodat zijn vrees grondig dient onderzocht te worden. Hij meent dat hij blijf geeft van een doorgedreven en verregaande integratie zodat kan worden aangenomen dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een westerse levensstijl zodat hij, in geval van terugkeer als verwesterd zal beschouwd worden, dat het bijgevolg voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zal zijn, om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Vervolgens citeert verzoeker uit de arresten nr. 283 647 van 29

januari 2023 en nr. 296 540 van 31 oktober 2023 van de Raad. Hij meent dat de geciteerde arresten opvallend veel gelijkenissen vertonen met zijn situatie.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker vat het middel samen als volgt: *“Verzoeker heeft gegronde redenen om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin op basis van zijn vrees voor de Taliban.”*

Hij lijst de verschillende constitutieve elementen op die de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag kenmerken en past deze vervolgens toe op zijn concreet geval. Hij tracht hierbij de verschillende vaststellingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen te weerleggen.

2.1.3. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker vat het middel samen als volgt: *“Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

Na een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en de verplichtingen van verweerder dienaangaande, verwijt verzoeker verweerder in een eerste onderdeel geen beoordeling te hebben gemaakt van de bewijswaarde van de landeninformatie waarnaar hij *“op een algemene wijze”* verwijst. Het valt hem op dat verweerder zich beperkt tot informatie van het EUAA en *“een CEDOCA COI Focus”*. Verzoeker merkt tevens op dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat om informatie afkomstig van het VN-vluchtelingenagentschap (hierna: UNHCR) in overweging te nemen. Specifiek voor wat betreft het advies van UNHCR in de *“Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”* van februari 2022, geüpdatet in februari 2023 stelt hij dat, volgens de *“Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van juni 2022, hieraan *“een significante bewijswaarde”* moet worden toegekend. Verzoeker wijst erop dat NANSEN onder meer van mening is dat de bewijslast in hoofde van verweerder bijzonder hoog is wanneer hij van het advies van UNHCR wil afwijken. Hij is ervan overtuigd dat uit de bespreking in de volgende onderdelen van het verzoekschrift zal blijken dat verweerder bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde, onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen in overweging neemt met als gevolg dat er onvoldoende bewijs wordt geleverd voor de gestelde materiële feiten en dat verweerder evenmin rekening houdt met alle relevante feiten in verband met de situatie in Afghanistan. Vervolgens bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan, de sociaal- economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het risico bij terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa.

Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker blijkens de inventaris volgende stukken aan het voorliggend verzoekschrift:

3. *Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021, te consulteren op (...);*
4. *The Journal, Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents, 20 augustus 2021, te consulteren op (...);*
5. *UNHCR, Position on Returns to Afghanistan, 17 augustus 2021, te consulteren op (...);*
6. *UNHCR, ‘Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, te consulteren op Refworld | UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan ;*
7. *VRT NWS, “Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk”, NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen, 10 augustus 2021, te consulteren op (...);*
8. *VRT NWS, “Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170”, 27 augustus 2021, te consulteren op (...);*
9. *RTBF, Afghanistan: quel risque terroriste représentent l’Etat islamique et Al Qaida face aux talibans, 26 augustus 2021, te consulteren op (...);*
10. *RVV n° 270 813 van 31 maart 2022 ;*
11. *G. Verluyten en H. El Hajji, ‘Rudi Vranckx: “1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten”’, VRT NWS, 29 november 2021 te consulteren op BEKIJK - Rudi Vranckx: “1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten” | VRT NWS: nieuws;*
12. *UNHCR, ‘UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan’s needs’, 17 maart 2022, te consulteren op UNHCR - UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan’s needs;*

13. S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NEWS, 31 maart 2022, te consulteren op VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" | VRT NWS: nieuws;
14. I. Loy, 'Afghanistan's crises by the numbers', The New Humanitarian, 15 februari 2022, te consulteren op The New Humanitarian | Hunger, inflation, migration: Afghanistan's crises, by the numbers;
15. De Morgen, 'Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan', 15 augustus 2022, te consulteren op (...);
16. Amnesty International, 'One year of the Taliban's broken promises, draconian restrictions and violence, geconsulteerd op 25 augustus 2022, te consulteren op (...);
17. Atalayar, "Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead", 22 april 2022, te consulteren op (...);
18. Daily Sabah, '8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul, 5 augustus 2022, te consulteren op (...);
19. VRT news, 'Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen", te consulteren op (...);
20. 'Afghanistan, events of 2023 – World Report 2024', Human Rights Watch, geraadpleegd op 16 februari 2024, te consulteren op (...);
21. ACLED, 'Two years of repression: mapping Taliban violence targeting civilians in Afghanistan', 11 augustus 2023, te consulteren op (...);
22. United Nations, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 1 december 2023, te consulteren op (...);
23. Human Rights Watch, "Afghanistan: events of 2023", 3 november 2023, te consulteren op (...);
24. SIDA, "Humanitarian Crisis Analysis 2024 Afghanistan, 31 maart 2024, te consulteren op (...);
25. Reuters, "Pakistani airstrikes on Afghanistan kill 46 people, Taliban official says", 25 december 2024, te consulteren op (...).

3. Nieuwe stukken

Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Hoewel in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en de beoordeling bijzondere procedurele noden geen gewag werd gemaakt van eventuele noden (zie administratief dossier DVZ), bleek tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uit de door u neergelegde medische stukken en uw verklaringen (groene map, 6-9; CGVS 1, p. 3) dat u een gehoorprobleem hebt. Om hier op passende wijze aan tegemoet

te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud werd nagegaan of de tolk voor u aan de juiste kant zat. U antwoordde dat dat het geval was, omdat u beter hoort met uw linkeroor. Verder werd u gevraagd wat het CGVS voor u kon doen opdat het persoonlijk onderhoud zo vlot mogelijk zou verlopen. U zei dat u aan de tolk zou vragen om iets te herhalen als u het niet goed begreep. U werd ook aangemoedigd om aan te geven als de tolk of de protection officer luider moesten praten of als de tolk ergens anders zou moeten zitten voor u om alles goed te verstaan (CGVS 1, p. 3). Uw eerste onderhoud op het CGVS kende verder een vlot verloop. Zowel in het midden als op het einde van uw onderhoud gaf u aan dat u alles goed begrepen had (CGVS 1, p. 17 en 28). Uw advocaat had op het einde van het onderhoud geen opmerkingen met betrekking tot uw gehoorprobleem of de mate waarin u alles goed had verstaan tijdens uw onderhoud (CGVS 1, p. 28-29).

Bij aanvang van uw tweede onderhoud op het CGVS werd opnieuw gecontroleerd of de tolk voor u aan de juiste kant zat. U haalde aan dat u net zoals tijdens uw vorig interview om verduidelijking zou vragen indien u de tolk niet goed begreep (CGVS 2, p. 2). Verder maakte u tijdens uw tweede onderhoud gewag van een probleem met uw tong waardoor het voor u soms moeilijker is om te spreken. Er werd voorgesteld om te beginnen met het onderhoud en te kijken hoe het zou gaan. Er werd u ook op het hart gedrukt dat u altijd mocht aangeven als u wat extra tijd nodig had om een antwoord te formuleren. U stemde hier mee in (CGVS 2, p. 2-3). Ook het tweede onderhoud kende verder een vlot verloop. Op het einde verklaarde u dat u alle redenen uit de doeken had kunnen doen waarom u asiel aanvraagt. U had alles goed begrepen en telkens aan de tolk kunnen vragen om iets te herhalen wanneer u iets niet goed had verstaan. Uw advocaat had opnieuw geen opmerkingen inzake uw bijzondere procedurele noden (CGVS 2, p. 30-31).

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder

gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er is aldus wel degelijk voldoende informatie om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van oud artikel 48/3 als op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van NANSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat er rekening gehouden wordt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, zal dus ook de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, dient te worden geoordeeld dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban omwille van zijn tewerkstelling als hulpkok, via Afghaanse firma's, op buitenlandse basissen en later bij een constructiebedrijf van zijn paternale oom dat leveringen deed aan Amerikaanse basissen en omwille van de tewerkstelling van zijn familieleden op de basissen van de Amerikanen waardoor zij dreigbrieven en telefoontjes en later bezoeken bij hen thuis kregen van de taliban.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ten aanzien van Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van de volgende redenen concludeert het CGVS dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u van 2016 tot aan de machtsovername in Afghanistan werkte bij ‘LPCC’, het bedrijf van uw paternale oom H.M. (...) (CGVS 1, p. 11-12, 16 en 22-24).

Hoewel u vijf jaar lang samenwerkte met dezelfde kok ‘H. (...)’, kon u niets over deze persoon vertellen behalve dat hij van de provincie Nangarhar afkomstig was en dat hij waarschijnlijk een betrouwbaar persoon was omdat hij vele jaren voor uw oom werkte (CGVS 1, p. 23). Dat u zo goed als niets kon vertellen over de collega met wie u jarenlang nauw en rechtstreeks zou hebben samengewerkt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling.

U had verder betrekkelijk weinig kennis over LPCC, ook al ging het om een bedrijf van uw eigen familielid waar u gedurende verschillende jaren zou hebben gewerkt. U wist niet wanneer LPCC was opgericht (CGVS 2, p. 15). U stelde dat LPCC contracten had met de Amerikanen, maar wist niet op welke basissen het bedrijf precies actief was (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 15). Verder verklaarde u dat u ook kookte als uw oom gasten meebracht, maar kon u geen enkele van die gasten identificeren (CGVS 2, p. 17). U kende daarnaast geen enkel ander bouwbedrijf in Jalalabad zoals dat van uw oom (CGVS 1, p. 24). Ook van iemand met een logistieke/ondersteunende taak mag verwacht worden dat hij over een zekere basiskennis van het bedrijf beschikt en informatie kan geven over het reilen en zeilen van het bedrijf. Dat u hier geenszins in slaagde, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw job als hulpkok.

U weet ook niet wat er met H. (...) of met E.S. (...), de adjunct van uw oom (CGVS 2, p. 16), gebeurd is na de machtsovername (CGVS 1, p. 23-24; CGVS 2, p. 18). Gezien u zich in een gelijkaardige positie bevond als hen- jullie waren allen ex-werknemers van het bedrijf van H.M. (...) - mag het ten zeerste verbazen dat u zich hier niet over informeerde. Informatie over hoe personen in een gelijkaardige situatie omgaan met een bepaalde dreiging, kan immers erg waardevol zijn om de eigen situatie in te schatten en goed te handelen. Uw klaarblijkelijke desinteresse om deze informatie te achterhalen, hoewel uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u wel voldoende contact heeft met uw familie/H.M. (...) om contracten van het bouwbedrijf op te vragen (groene map, 35) en in 2023 een verificatiebrief te laten schrijven (groene map, 23), ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder had u geen weet van aanvallen op andere constructiebedrijven in Jalalabad in de periode dat u beweerde voor H.M. (...) te hebben gewerkt in de stad. U wist alleen dat er de hele tijd veel explosies gebeurden (CGVS 2, p. 17-18). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er zich wel degelijk (ernstige) veiligheidsincidenten voordeden met bouwbedrijven in Jalalabad ten tijde van uw tewerkstelling. Zo werd er veelvuldig gerapporteerd over een aanval op een bouwbedrijf in Jalalabad op woensdag 6 maart 2019 waarbij zestien à zeventien mensen om het leven kwamen (blauwe map, 3). Uw gebrek aan kennis over een dergelijk relevant incident doet opnieuw afbreuk aan uw vermeende tewerkstelling.

Uw documenten ter zake kunnen niets wijzigen aan de bovenstaande appreciatie. Het enige document dat u neerlegde over uw tewerkstelling bij LPCC is een kopie van een verificatiebrief opgesteld door LPCC (groene map, 23). Het betreft ten eerste slechts een kopie, waarvan het CGVS vanzelfsprekend de authenticiteit niet kan nagaan. Daarnaast is de brief ondertekend door S. (...), uw eigen oom. Aan documenten opgesteld door familieleden kan weinig bewijswaarde worden toegekend omwille van het mogelijks gesolliciteerde karakter. Verder is het opvallend dat u zou hebben gewerkt onder het contractnummer W91B4K-10-C-2159. Volgens publiek beschikbare informatie zou dit contract van start zijn gegaan op 1 juli 2010 en als einddatum 2 januari 2014 hebben (blauwe map, 4). U begon pas te werken voor uw oom in 2016. Het is dan ook niet aannemelijk dat u onder contractnummer W91B4K-10-C-2159 zou hebben gewerkt voor uw oom in de door u voorgehouden periode. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling. Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat uit objectieve informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming is het van uitermate groot belang dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op uw werkelijk achtergrond en uw levensomstandigheden gedurende de jaren voor uw komst naar België. Door hier geen correct zicht op te bieden maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

Wat betreft uw werkzaamheden als hulpkok op Amerikaanse basissen van 2009 tot 2010 en van 2011 tot 2012, hetgeen an sich niet meteen in twijfel wordt getrokken, maakt u niet aannemelijk dat u hierdoor actueel, twaalf jaar later, een doelwit uitmaakt van de taliban.

U maakt ten eerste niet aannemelijk dat u na de machtsovername bedreigd werd door de taliban.

Uw verklaringen over het aantal bezoeken van de taliban na de machtsovername zijn incoherent aan de verklaringen van uw paternale neef Z. (...) (O.V. (...)). U heeft het over zes à acht bezoeken van de taliban in de periode vanaf de explosie aan de luchthaven van Kabul tot dat u aankwam in Iran en met uw vader belde. Nadien beseften de taliban dat jullie er niet waren en stopten ze met langskomen (CGVS 1, p. 16 en 26-27; CGVS 2, p. 9 en 12-13). Aangezien u Afghanistan verliet ongeveer één maand of 35 dagen na de machtsovername (CGVS 1, p. 14) en in Iran aankwam zo'n twee à zeventien dagen na uw vertrek uit Afghanistan (verklaring DVZ, vraag 33), zouden al deze bezoeken hebben plaatsgevonden in de periode dat Z. (...) nog in Afghanistan verbleef. Hij verliet Afghanistan volgens zijn verklaringen pas tweeënhalve à drie maanden na de explosie aan de luchthaven van Kabul (blauwe map 2, p. 13). Volgens Z. (...) kwamen de taliban slechts twee keer langs bij jullie thuis na de machtsovername (vragenlijst CGVS Z. (...), vraag 5; blauwe map, 2 - p. 13 en 19). Na zijn vertrek zou er verder niets meer gebeurd zijn (blauwe map, 1 - p. 28). Aangezien jullie familie in Afghanistan in hetzelfde huis verblijft (CGVS 1, p. 7; blauwe map, 1 - p. 9; blauwe map, 2 - p. 3-5 en 10), kan niet ingezien worden waarom jullie verklaringen over het aantal bezoeken van de taliban zo verschillend zouden zijn, temeer jullie beiden in contact stonden/staan met de familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 8-9 en 27; CGVS 2, p. 3-4; blauwe map, 1 - p. 8; blauwe map, 2 - p. 7-8) en met elkaar hier in België (CGVS 1, p. 9-10). Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van de bezoeken van de taliban op ernstige wijze.

De ongeloofwaardigheid van deze incidenten blijkt verder uit uw incoherente verklaringen over het tijdstip van het eerste bezoek van de taliban na de machtsovername. Initieel vertelde u dat dit gebeurde op de dag van de begrafenis van B. (...) (CGVS 1, p. 16). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS zei u dan weer dat de taliban voor het eerst naar uw huis kwamen ongeveer vijf dagen na de begrafenis van B. (...) (CGVS 2, p. 9). Bovendien klemmt zowel uw houding als die van uw familie met een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen de geloofwaardigheid van de bedreigingen verder ondermijnt. Zo kon u niet zeggen (...) of de taliban die dag nog langs gingen bij andere huizen in het dorp, ook al was u daar aanwezig. Dit getuigt van een desinteresse om informatie te vergaren over zaken die de kern van uw asielrelaas raken. Daarnaast heeft uw familie (...) hebben ze geen plan over hoe ze in de toekomst met de dreiging van de taliban om zullen gaan. Nochtans wonen er nog steeds familieleden met affiliaties met de Amerikanen in Nangalam (zie infra) en verklaarde u dat het voor uw jongere broers en neven erg moeilijk zal zijn om er mee om te gaan (CGVS 2, p. 14).

Dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de bedreigingen na de machtsovername doet ook afbreuk aan uw verklaringen over de overige bedreigingen waaraan u en uw familie onderworpen zouden zijn. U verklaarde dat de hele familie voor de machtsovername bedreigd werd omdat verschillende leden werkzaam waren voor de Amerikanen (CGVS 1, p. 16-17). Uw verklaringen hierover verschillen echter op verschillende vlakken van die van uw paternale neef Z. (...), ook al woonden jullie allemaal in hetzelfde huis en zouden jullie bijgevolg zijn blootgesteld aan dezelfde collectieve bedreigingen (zie supra). Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. U gaf aan dat uw familie twee dreigbrieven, maar veel telefoontjes ontving (CGVS 1, p. 25). Z. (...) had het dan weer over vier à vijf brieven van de taliban (blauwe map, 1 - p. 31-32). Volgens u begonnen de brieven en de telefoontjes in 2018, nadat de taliban geen toegang meer hadden tot uw dorp omdat de overheid over controleposten had geplaatst (CGVS 1, p. 25). Z. (...) had het dan weer over brieven die al in 2009 of 2010 kwamen (blauwe map, 1 - p. 31-32). Wanneer het ging over huisbezoeken van de taliban voor de machtsovername verklaarde u initieel dat u geen exact aantal kende, maar dat de taliban misschien één keer per maand en zeker om de twee maanden langskwamen (CGVS 1, p. 24-25). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS had u dan weer geen enkele idee hoe frequent de taliban langskwamen voor de machtsovername (CGVS 2, p. 28). Z. (...) stelde dan weer dat de taliban slechts twee keer naar het huis kwamen. Hij wist niet meer of dat in 2015 of 2016 gebeurde (blauwe map 2, p. 19). Hoewel u enkel over telefoontjes, huisbezoeken en dreigbrieven sprak (CGVS 1, p. 16-17 en 24-26; CGVS 2, p. 27-28), vertelde Z. (...) dat jullie ook bedreigingen ontvingen via de malik van het dorp (blauwe map, 2 - p. 19).

Verder verblijft uw paternale oom H.Ma. (...), die voor de machtsovername een logistiek bedrijf had en goederen leverde aan Amerikaanse basissen (CGVS 1, p. 17) nog steeds in uw dorp (CGVS 1, p. 7). Zo'n twee à drie maanden voor de machtsovername vond een explosie plaats in het kantoor van deze oom (CGVS 1, p. 17). Volgens uw neef Z. (...) was H.Ma. (...) een doelwit omwille van zijn professionele activiteiten met de Amerikanen (blauwe map, 2 - p. 14). Ondanks dat uw paternale oom een doelwit uitmaakte, woont hij sinds de machtsovername nog steeds in het huis waar u ook woonde (CGVS 1, p. 7). Uw verklaring hiervoor was dat H.Ma. (...) nu een ziekte heeft aan de tong en de ogen en dat niemand hem daarom iets zal zeggen. Moesten ze dit wel doen, dan zou de stam het voor hem opnemen (CGVS 2, p. 19). Dit verklaart echter niet waarom uw oom twee à drie maanden voor de machtsovername nog een doelwit was en er korte tijd later geen interesse meer zou zijn in uw oom. Als het voor uw oom mogelijk is om als voormalig doelwit van de aanval nog in Afghanistan te verblijven, valt niet in te zien waarom u wel problemen zou ondervinden in Afghanistan omwille van werkzaamheden die veel verder in het verleden liggen. Uit uw verklaringen komt ook naar voren dat uw familie wel degelijk weerwoord kan bieden aan personen die familieleden viseren omwille van hun vroegere werkzaamheden. Dat familieleden gelinkt aan de Amerikanen klaarblijkelijk nog in uw regio kunnen verblijven, blijkt ook uit het volgende. Uw paternale oom H.M. (...) zou sinds de machtsovername in Pakistan verblijven samen met zijn drie zonen J. (...), F. (...) en Y. (...) (CGVS 1, p. 24; CGVS 2, p. 18-19). Uit onderzoek van sociale media lijkt nochtans naar voren te komen dat het gezin van H.M. (...) ook na de

machtsovername nog in Afghanistan verblijft. Zo staat op de Facebookpagina van J. (...) te lezen dat hij ook na de machtsovername nog meermaals incheckt in Afghanistan, onder andere in Jalalabad, Behsud en Kabul. J. (...) postte na de machtsovername ook verschillende foto's waarop hij telkens plaats in Afghanistan tagde op Facebook en Instagram (blauwe map, 5).

Het CGVS herhaalt dat u geen zicht biedt op uw bezigheden in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (zie supra). Daarom toont u niet aan dat u in die periode problemen kende waaruit een gegronde vrees voor vervolging zou voortvloeien. Daarnaast vroeg u voor de machtsovername nooit een Special Immigrant Visa aan voor de VS dat wordt uitgereikt aan personen die werkten voor de Amerikaanse troepen en daardoor gevaar lopen in o.a. Afghanistan. U deed dit niet omdat de overheid aan de macht was en de financiële situatie van uw familie goed was (CGVS 2, p. 24-25). Nochtans vroegen en kregen enkele van uw neven wel dergelijke visa voor de machtsovername (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p. 25). Dit is nogmaals een indicatie dat uw situatie voor de machtsovername niet problematisch was.

Wat betreft de aanval op het constructiebedrijf van uw paternale oom H.Ma. (...) maakt u niet aannemelijk dat er omwille van dit incident een acute vrees voor vervolging in uw hoofd zou bestaan. Ten eerste verblijft H.Ma. (...) zelfs nog in uw dorp (zie supra). U haalde ook geen andere (geloofwaardige) problemen van uw familie aan na de machtsovername omwille van dit incident. Hierdoor kan niet ingezien worden waarom u wel problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan louter en alleen omwille van deze aanval.

U merkte verder op dat uw neef Q. (...) een interview had met de media waarin hij duidelijk zei dat u en uw familie met de Amerikanen werkten. Iedereen heeft de video gezien. Daardoor kan u niet terug naar Afghanistan (CGVS 2, p. 30). U legde in dit verband ook een USB-stick neer waarop drie video's staan waarin Q.S. (...) in het Engels spreekt met nieuwszenders in de Verenigde Staten over o.a. de explosie aan de luchthaven van Kabul, zijn eigen evacuatie en over het feit dat veel van zijn familieleden Afghanistan proberen te verlaten (groene map, 32). Opgemerkt dat u nergens in deze video's persoonlijk wordt genoemd, antwoordde u dat ze het in de video's wel hebben over uw broer B. (...) en dat u lid bent van die familie (CGVS 2, p. 30). De loutere vaststelling dat u familie bent van B. (...) is echter onvoldoende om te stellen dat u persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan door de video's bij een eventuele terugkeer. U maakte namelijk geen enkele melding dat uw familie, die nu nog in Afghanistan verblijft, (geloofwaardige) problemen zou kennen met de taliban omdat een familielid in de Verenigde Staten met de media sprak en daarbij B. (...) vernoemde. U vertelde dat het leven van uw familie in Afghanistan nu goed is. Uw vader werkt op het E.H. (...) gaat naar school in Afghanistan. U stelde dat hij moet studeren en een opleiding moet genieten in de toekomst (CGVS 1, p. 10-11). Hieruit blijkt niet dat uw familie vandaag de dag problemen kent in Afghanistan omdat ze familie zijn van B. (...) die vernoemd werd in een nieuwsbericht op de Amerikaanse televisie.

(...)

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara, de Engelse vertaling en uw diploma middelbaar onderwijs (groene map, 1, 21 en 22) zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit, nationaliteit en opleidingsgraad, die hier niet ter discussie staan. De aanbevelingsbrief (groene map, 2) en het memorandum voor de SIV-procedure (groene map, 3) op uw naam hebben betrekking op jobs die an sich niet betwijfeld worden. De taskara's van B. (...) (groene map, 11 en 29), zijn certificaat van Alfalah Universiteit en de documenten over zijn verschillende jobs (groene map, 4-5 en 12-19) staven zijn identiteit, opleiding en werkzaamheden in Afghanistan, die evenmin in twijfel worden getrokken. Deze conclusie geldt ook voor de taskara, het Amerikaans paspoort en de werkdocumenten van Q.S. (...) (groene map, 24-27), het Amerikaans paspoort van M.S. (...) (groene map, 28) en de taskara en het Amerikaanse rijbewijs van N.S. (...) (groene map, 30-31). De identiteit, nationaliteit, job en huidige verblijfplaats van deze personen staan vast. De taskara's van uw eigen gezin (groene map, 10 en 37) en van het gezin van uw broer (groene map, 20) tonen hun identiteit aan, die door het CGVS niet wordt betwist. Het CGVS trekt eveneens niet in twijfel dat uw paternale oom H.M. (...) zetelde in de provincieraad (groene map, 33) of ooit een bouwbedrijf runde en contracten had met de Amerikanen (groene map, 34-35). De foto's van de grafsteen van B. (...), zijn lichaam en van uw gewonde neven G.B. (...) en Z. (...), worden door het CGVS aanvaard als bewijs dat zij betrokken waren bij de explosie aan de luchthaven van Kabul. Uw overige documenten werden hierboven reeds besproken. De opmerking bij de notities van uw persoonlijke onderhouden (groene map, 36) werd bij deze beslissing in rekening gebracht.

Dat aan twee van uw paternale neven in België een vluchtelingenstatus werd toegekend, met name aan A.S.S. (...) (O.V.(...)) en M.K.S. (...) (O.V.(...)), respectievelijk in 2012 en 2017, kan geen ander licht werpen op de weigering die actueel, vele jaren later, ten aanzien van u genomen wordt. Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele merites beoordeeld te worden, zeker wanneer er vele jaren tussen de verzoeken van verwanten liggen. Vergeten mag ook niet worden dat hierboven reeds omstandig uit de doeken werd gedaan waarom het CGVS aan uw vluchtmotieven geen geloof hecht. Het verzoek van uw paternale neef Z.S. (...) (O.V. (...)) werd dan weer eveneens wegens een gebrek aan geloofwaardigheid afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgedragen vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Betreffende zijn tewerkstelling bij LPCC, betoogt verzoeker dat de informatie die verweerder vroeg over de kok H. privé-informatie was, dat niettegenstaande H. een collega was, beiden niet zo'n heel dichte band hadden, dat ze samenwerkten maar dat dat het enige was, dat wat hij wist, hij gedeeld heeft met verweerder.

Met een dergelijk betoog werpt verzoeker geenszins een ander licht op de pertinente motieven *“Hoewel u vijf jaar lang samenwerkte met dezelfde kok ‘H. (...)’, kon u niets over deze persoon vertellen behalve dat hij van de provincie Nangarhar afkomstig was en dat hij waarschijnlijk een betrouwbaar persoon was omdat hij vele jaren voor uw oom werkte (CGVS 1, p. 23). Dat u zo goed als niets kon vertellen over de collega met wie u jarenlang nauw en rechtstreeks zou hebben samengewerkt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling.”* Verweerder heeft er terecht op gewezen dat zij, volgens de verklaringen van verzoeker, vijf jaar lang samenwerkten. In dit licht is het wel degelijk opmerkelijk dat verzoeker dermate weinig informatie, zelfs indien dit privé-informatie betreft, kan geven over de kok. Uit het loutere feit dat hij heeft meegedeeld wat hij wist, volgt niet *ipso facto* dat verzoeker volledige, gedetailleerde, concrete en doorleefde verklaringen zou hebben afgelegd.

Wat er ook van zij, de overige motieven in de bestreden beslissing *“U had verder betrekkelijk weinig kennis over LPCC, ook al ging het om een bedrijf van uw eigen familielid waar u gedurende verschillende jaren zou hebben gewerkt. U wist niet wanneer LPCC was opgericht (CGVS 2, p. 15). U stelde dat LPCC contracten had met de Amerikanen, maar wist niet op welke basissen het bedrijf precies actief was (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 15). Verder verklaarde u dat u ook kookte als uw oom gasten meebracht, maar kon u geen enkele van die gasten identificeren (CGVS 2, p. 17). U kende daarnaast geen enkel ander bouwbedrijf in Jalalabad zoals dat van uw oom (CGVS 1, p. 24). Ook van iemand met een logistieke/ondersteunende taak mag verwacht worden dat hij over een zekere basiskennis van het bedrijf beschikt en informatie kan geven over het reilen en zeilen van het bedrijf. Dat u hier geenszins in slaagde, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw job als hulpkok. U weet ook niet wat er met H. (...) of met E.S. (...), de adjunct van uw oom (CGVS 2, p. 16), gebeurd is na de machtsovername (CGVS 1, p. 23-24; CGVS 2, p. 18). Gezien u zich in een gelijkaardige positie bevond als hen- jullie waren allen ex-werknemers van het bedrijf van H.M. (...) - mag het ten zeerste verbazen dat u zich hier niet over informeerde. Informatie over hoe personen in een gelijkaardige situatie omgaan met een bepaalde dreiging, kan immers erg waardevol zijn om de eigen situatie in te schatten en goed te handelen. Uw klaarblijkelijke desinteresse om deze informatie te achterhalen, hoewel uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u wel voldoende contact heeft met uw familie/H.M. (...) om contracten van het bouwbedrijf op te vragen (groene map, 35) en in 2023 een verificatiebrief te laten schrijven (groene map, 23), ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder had u geen weet van aanvallen op andere constructiebedrijven in Jalalabad in de periode dat u beweerde voor H.M. (...) te hebben gewerkt in de stad. U wist alleen dat er de hele tijd veel explosies gebeurden (CGVS 2, p. 17-18). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er zich wel degelijk (ernstige) veiligheidsincidenten voordeden met bouwbedrijven in Jalalabad ten tijde van uw tewerkstelling. Zo werd er veelvuldig gerapporteerd over een aanval op een bouwbedrijf in Jalalabad op woensdag 6 maart 2019 waarbij zestien à zeventien mensen om het leven kwamen (blauwe map, 3). Uw gebrek aan kennis over een dergelijk relevant incident doet opnieuw afbreuk aan uw vermeende tewerkstelling. Uw documenten ter zake kunnen niets wijzigen aan de bovenstaande appreciatie. Het enige document dat u neerlegde over uw tewerkstelling bij LPCC is een kopie van een verificatiebrief opgesteld door LPCC (groene map, 23). Het betreft ten eerste slechts een kopie, waarvan het CGVS vanzelfsprekend de authenticiteit niet kan nagaan. Daarnaast is de brief ondertekend door S. (...), uw eigen oom. Aan documenten opgesteld door familieleden kan weinig bewijswaarde worden toegekend omwille van het mogelijks gesolliciteerde karakter. Verder is het opvallend dat u zou hebben gewerkt onder het contractnummer W91B4K-10-C-2159. Volgens publiek beschikbare informatie zou dit contract van start zijn gegaan op 1 juli 2010 en als einddatum 2 januari 2014 hebben (blauwe map, 4). U begon pas te werken voor uw oom in 2016. Het is dan ook niet aannemelijk dat u onder contractnummer W91B4K-10-C-2159 zou hebben gewerkt voor uw oom in de door u voorgehouden*

periode. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling. Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat uit objectieve informatie (...) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen." volstaan om de vaststelling dat verzoeker "niet aannemelijk (heeft) gemaakt dat (hij) van 2016 tot aan de machtsovername in Afghanistan werkte bij 'LPCC', het bedrijf van(zijn) paternale oom H.M. (...)" te schragen.

Waar verzoeker stelt dat het niet is omdat LPCC een bedrijf was van een familielid, er kan verwacht worden dat hij het bedrijf tot in de kleinste details kent en hierover alle informatie kan geven, dat hij een werknemer was maar niet tot de top van het bedrijf behoorde, dat hij gewoon zijn werk deed en zich niet bezighield met het dagelijkse beleid van het bedrijf van zijn oom, dat zijn informatie over het bedrijf LPCC dan ook logischerwijze beperkt is, kan de Raad slechts vaststellen dat bij het lezen van de notities van de persoonlijke onderhouden en van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder een mate van informatie over het bedrijf verwacht die de kennis van een gewone werknemer in een bedrijf te boven gaat. Verweerder kon er bovendien wel degelijk op wijzen dat verzoeker verschillende jaren in het bedrijf heeft gewerkt dat bovendien van een eigen familielid was. Dat verzoeker niet wist wanneer het bedrijf werd opgericht, niet wist op welke basissen het bedrijf actief was, geen van de gasten die zijn oom meebracht en waarvoor hij kookte kon identificeren en geen ander bouwbedrijf kende in Jalalabad zoals dat van zijn oom, doet, gelet op de veelheid aan informatie waarover hij niet beschikt, wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas dat hij als werknemer/hulpkok van 2016 tot de val tewerkgesteld was in het bedrijf LPCC van zijn oom.

Verzoeker wijst er nog op dat hij wel verwees naar de projecten die het bedrijf had met de Amerikanen/buitenlanders, doch verduidelijkt dit verder geenszins. Bovendien doet het feit dat verzoeker kan uiteenzetten welke projecten het bedrijf uitvoerde, geen afbreuk aan de vaststelling dat de informatie die verzoeker kan geven dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn tewerkstelling bij dat bedrijf.

Waar verzoeker vervolgt dat er ten tijde van de machtsovername in Afghanistan heel wat chaos was waarbij iedereen probeerde de taliban te ontvluchten, dat hij weet dat zijn oom naar Iran is gevlucht maar verder niet weet wat er met zijn collega's gebeurde, dat zij vermoedelijk ook zullen zijn gevlucht, doch dat verdere informatie ontbreekt, beperkt hij zich in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen afgelegd op het CGVS doch werpt hij geen ander licht op de pertinente vaststellingen "U weet ook niet wat er met H. (...) of met E.S. (...), de adjunct van uw oom (CGVS 2, p. 16), gebeurd is na de machtsovername (CGVS 1, p. 23-24; CGVS 2, p. 18). Gezien u zich in een gelijkaardige positie bevond als hen- jullie waren allen ex-werknemers van het bedrijf van H.M. (...) - mag het ten zeerste verbazen dat u zich hier niet over informeerde. Informatie over hoe personen in een gelijkaardige situatie omgaan met een bepaalde dreiging, kan immers erg waardevol zijn om de eigen situatie in te schatten en goed te handelen. Uw klaarblijkelijke desinteresse om deze informatie te achterhalen, hoewel uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u wel voldoende contact heeft met uw familie/H.M. (...) om contracten van het bouwbedrijf op te vragen (groene map, 35) en in 2023 een verificatiebrief te laten schrijven (groene map, 23), ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas." Met zijn stelling dat zij vermoedelijk ook zullen zijn gevlucht, gaat hij over tot het uiten van een vermoeden, doch lijkt hij hiermee enkel te bevestigen dat hij niet getracht heeft deze informatie te achterhalen of zich hieromtrent te bevragen bij zijn familie.

Betreffende het gebrek aan kennis over incidenten op constructiebedrijven in Jalalabad, stelt verzoeker dat de gevolgtrekking dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij LPCC te ver gaat en op niets wordt gesteund, dat er bovendien in de regio voortdurend explosies plaatsvonden, waarbij niet alleen constructiebedrijven maar ook andere doelwitten werden geviseerd. De Raad acht het wel degelijk opmerkelijk dat iemand die bij een constructiebedrijf werkte in Jalalabad, niet kan vertellen, wanneer hiernaar wordt gevraagd, over ernstige veiligheidsincidenten in andere bouwbedrijven in dezelfde stad in die periode, te meer daar over één specifiek incident van 6 maart 2019 waarbij heel wat mensen om het leven kwamen veelvuldig werd gerapporteerd en op het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd "Heeft u weet van een aanval van Daesh op een constructiebedrijf in Jalalabad waarbij meer dan 15 mensen om het leven kwamen?" (persoonlijk onderhoud CGVS 9 februari 2024, p. 18). De verwachte kennis hierover is niet ongegrond. Immers was dergelijke informatie relevant voor verzoeker op dat moment om zijn eigen veiligheidssituatie te kunnen inschatten. Het feit dat in de regio voortdurend explosies plaatsvonden, waarbij niet alleen constructiebedrijven maar ook andere doelwitten werden geviseerd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Door voorts louter opnieuw de door hem neergelegde documenten opnieuw te 'benadrukken' werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent.

Waar hij opmerkt dat de verificatiebrief inderdaad werd opgemaakt door zijn oom maar hij bewijzen diende te verzamelen en zich afvraagt hoe hij anders zijn tewerkstelling moet bewijzen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Hierbij wijst de Raad er nog op dat het verzoeker op zich niet wordt tegengeworpen dat hij tracht zijn tewerkstelling te bewijzen doch dat uit de motieven blijkt waarom de documenten die door hem worden aangereikt de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen over zijn tewerkstelling bij LPCC niet kunnen wijzigen.

Ook door zich louter de vraag te stellen over het contractnummer, of er misschien een fout werd gemaakt, dat hij voordien immers werkzaam was op verschillende legerbasissen en dat hij jammer genoeg dienaangaande geen verdere verklaring kan geven, werpt hij geenszins een ander licht op de pertinente en objectieve vaststellingen *“Het enige document dat u neerlegde over uw tewerkstelling bij LPCC is een kopie van een verificatiebrief opgesteld door LPCC (groene map, 23). (...) Verder is het opvallend dat u zou hebben gewerkt onder het contractnummer W91B4K-10-C-2159. Volgens publiek beschikbare informatie zou dit contract van start zijn gegaan op 1 juli 2010 en als einddatum 2 januari 2014 hebben (blauwe map, 4). U begon pas te werken voor uw oom in 2016. Het is dan ook niet aannemelijk dat u onder contractnummer W91B4K-10-C-2159 zou hebben gewerkt voor uw oom in de door u voorgehouden periode. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling. Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat uit objectieve informatie (...) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om een eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.”* Verzoeker verduidelijkt geenszins, zoals hij overigens zelf ook aangeeft, waarom het feit dat hij voordien werkzaam was op verschillende legerbasissen ertoe zou kunnen leiden dat er een foutief contractnummer werd vermeld. Hierbij kan overigens nog opgemerkt worden dat uit verzoekers verklaringen overigens blijkt dat hij van 2009 tot 2010 en van 2011 tot 2012 op legerbasissen werkte, en dit aldus ook niet overeenkomt met de periode van het contractnummer. Door te beweren dat de stukken authentiek zijn, weerlegt hij voormelde vaststellingen niet.

4.6.1.5. Waar verzoeker meer in het algemeen betoogt dat de door hem neergelegde stukken authentiek zijn, dat deze samengesteld werden door de Amerikaanse overheidsdiensten en het bijgevolg niet mogelijk is om deze stukken te vervalsen, verduidelijkt hij vooreerst niet welke door hem voorgelegde stukken hij beoogt met dit betoog.

De Raad wijst in dit kader op volgende motieven *“De aanbevelingsbrief (groene map, 2) en het memorandum voor de SIV-procedure (groene map, 3) op uw naam hebben betrekking op jobs die an sich niet betwijfeld worden. (...) B. (...) (groene map, 11 en 29), (...) en de documenten over zijn verschillende jobs (groene map, 4-5 en 12-19) staven zijn identiteit, opleiding en werkzaamheden in Afghanistan, die evenmin in twijfel worden getrokken. Deze conclusie geldt ook voor (...), het Amerikaans paspoort en de werkdocumenten van Q.S. (...) (groene map, 24-27), het Amerikaans paspoort van M.S. (...) (groene map, 28) (...) en het Amerikaanse rijbewijs van N.S. (...) (groene map, 30-31). De identiteit, nationaliteit, job en huidige verblijfplaats van deze personen staan vast. (...) Het CGVS trekt eveneens niet in twijfel dat uw paternale oom H.M. (...) (...) ooit een bouwbedrijf runde en contracten had met de Amerikanen (groene map, 34-35).”*

Er blijkt niet dat omtrent stukken opgesteld door Amerikaanse overheidsdiensten wordt gemotiveerd dat deze vervalst zouden zijn, minstens verduidelijkt verzoeker aldus niet omtrent welk stuk dit onterecht zou zijn gesteld in de bestreden beslissing.

4.6.1.6. Verzoeker betwist verder dat hij geen actueel gevaar zou lopen omwille van zijn werkzaamheden als hulpkok op de Amerikaanse basissen van 2009 tot 2010 en van 2011 tot 2012. Hij betoogt dat er nog steeds problemen zijn waardoor zijn ganse familie in gevaar is, dat alle neven intussen Afghanistan zijn ontvlucht naar Amerika of Pakistan en dat voorhouden dat hij geen doelwit meer is van de taliban niet correct is. Met een dergelijk betoog komt verzoeker echter niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, doch slaagt hij er op deze wijze niet in om de motieven weergegeven in punt 4.6.1.2. te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Betreffende de vergelijking tussen zijn verklaringen en die van zijn neef Z. stelt verzoeker dat verweerder uit het oog verliest dat zijn neef Z. in de periode vanaf de explosie in de luchthaven van Kabul niet thuis verbleef, doch werd opgenomen in een ziekenhuis van Kabul, dat hij daarentegen wel thuis was en hij een beter beeld heeft van hoeveel keer de taliban thuis is langs geweest, dat anderzijds ook niet uit het oog mag verloren worden dat zowel hij als zijn neef heel wat traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt en daardoor niet alles tot in de kleinste details kunnen herinneren. Hij werpt echter met dit betoog geenszins een ander

licht op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing daar naast het dermate verschillend zijn van hun verklaringen over de bezoeken van de taliban na de machtsovername, er ook wordt op gewezen *“Aangezien jullie familie in Afghanistan in hetzelfde huis verblijft (CGVS 1, p. 7; blauwe map, 1 – p. 9; blauwe map, 2 – p. 3-5 en 10), kan niet ingezien worden waarom jullie verklaringen over het aantal bezoeken van de taliban zo verschillend zouden zijn, temeer jullie beiden in contact stonden/staan met de familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 8-9 en 27; CGVS 2, p. 3-4; blauwe map, 1 – p. 8; blauwe map, 2 – p. 7-8) en met elkaar hier in België (CGVS 1, p. 9-10).”* Bovendien gaat het niet om details en wordt ook niet gewezen op een klein verschil doch wel op het feit dat verzoeker het heeft over zes tot acht bezoeken door de taliban na de machtsovername en zijn neef over slechts twee bezoeken, waardoor wel degelijk kan gesteld worden dat niet kan ingezien worden waarom de verklaringen van verzoeker en zijn neef ‘zo verschillend’ zouden zijn. Verzoekers betoog dat zowel hij als zijn neef heel wat traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt en daardoor niet alles tot in de kleinste details kunnen herinneren, werpt dan ook geen ander licht op voormelde vaststellingen. De Raad wijst er nog op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. De vastgestelde incoherenties behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker en zijn neef waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Het loutere feit dat zijn neef vermoedelijk ook zaken via via heeft gevraagd zodat het zeker mogelijk is dat niet alles perfect correct is, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, te meer daar, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, verzoeker en zijn neef Z. ook met elkaar hier in België in contact staan.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de door het CGVS vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen en die van zijn neef onvoldoende zijn om te stellen dat zijn vrees niet reëel zou zijn.

Waar hij toegeeft dat hij niet meer weet hoeveel talibs er tijdens het eerste bezoek aan zijn huis kwamen en of de taliban die dag nog langs gingen bij andere huizen in het dorp en in dit kader verwijst naar het feit dat hij heel traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en daardoor niet alles tot in de kleinste details kan herinneren, wijst de Raad er vooreerst op dat hij het motief *“Zo kon u niet zeggen hoeveel talibs er tijdens het eerste bezoek naar uw huis kwamen”* overtollig acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Voorst blijkt niet op welke wijze het feit dat verzoeker zich niet alles tot in de kleinste details zou kunnen herinneren, een ander licht kan werpen op het motief dat zijn houding klemmt met een gegronde vrees voor vervolging, dat hij niet kon zeggen of de taliban die dag nog langsgingen bij andere huizen in het dorp ook al was hij daar aanwezig, dat dit getuigt van een desinteresse om informatie te vergaren over zaken die de kern van zijn asielrelaas raken. Immers wordt hem niet zozeer tegengeworpen dat hij dit niet meer weet doch wel dat hij dergelijke informatie naderhand niet is nagegaan.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij tijdens de twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS enorm veel stress had en het niet verbaast dat er fouten zijn gemaakt, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dit er niet aan in de weg staat dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De inconsistenties die door de verwerende partij werden vastgesteld hebben betrekking op de kernelementen van het asielrelaas.

4.6.1.7. Voorts kan volgens verzoeker evenmin de houding van hem en zijn familie aantonen dat zijn vrees voor vervolging door de taliban niet gegrond zou zijn, dat zijn familie immers wist dat met de taliban geen oplossing te vinden was, zodat afspraken met de taliban op geen enkele manier zin had en het voor hem en zijn familie zelf gevaarlijk kon zijn, dat het standpunt van de taliban overigens meer dan duidelijk was/is, namelijk dat er op geen enkele manier genade is voor zij die samenwerkten met de Amerikanen, buitenlanders en/of voormalige overheid.

De Raad acht het motief *“Daarnaast heeft uw familie na de machtsovername nooit getracht om tot een oplossing te komen met de taliban”*, overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft

gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Voorts meent de Raad dat de houding van verzoekers familie wel degelijk merkwaardig is en afbreuk doet aan de gegrondheid van de vrees voor vervolging, daar – hoewel er nog steeds familieleden met affiliaties met de Amerikanen in Nangalam wonen en verzoeker verklaarde dat het voor zijn jongere broers en neven erg moeilijk zal zijn om er mee om te gaan – zijn familie geen plan heeft over hoe ze in de toekomst met de dreiging van de taliban zullen omgaan.

4.6.1.8. Betreffende zijn paternale oom H.Ma. stelt verzoeker dat hij inderdaad tot op heden nog in Afghanistan verblijft, dat het ook klopt dat er zo'n twee à drie maanden voor de machtsovername een explosie in zijn kantoor plaatsvond en dat de oom daarbij ernstig gewond raakte, dat op vandaag de taliban zijn oom echter niet meer nodig hebben, dat hij immers reeds gestraft werd door een aanval op zijn kantoor, dat zijn oom, net door deze aanval, een oude en zieke man is geworden waardoor hij voor de taliban van geen enkele waarde meer is.

Door het louter herhalen van zijn verklaringen werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing *“Verder verblijft uw paternale oom H.Ma. (...), die voor de machtsovername een logistiek bedrijf had en goederen leverde aan Amerikaanse basissen (CGVS 1, p. 17) nog steeds in uw dorp (CGVS 1, p. 7). Zo'n twee à drie maanden voor de machtsovername vond een explosie plaats in het kantoor van deze oom (CGVS 1, p. 17). Volgens uw neef Z. (...) was H.Ma. (...) een doelwit omwille van zijn professionele activiteiten met de Amerikanen (blauwe map, 2 – p. 14). Ondanks dat uw paternale oom een doelwit uitmaakte, woont hij sinds de machtsovername nog steeds in het huis waar u ook woonde (CGVS 1, p. 7). Uw verklaring hiervoor was dat H.Ma. (...) nu een ziekte heeft aan de tong en de ogen en dat niemand hem daarom iets zal zeggen. Moesten ze dit wel doen, dan zou de stam het voor hem opnemen (CGVS 2, p. 19). Dit verklaart echter niet waarom uw oom twee à drie maanden voor de machtsovername nog een doelwit was en er korte tijd later geen interesse meer zou zijn in uw oom. Als het voor uw oom mogelijk is om als voormalig doelwit van de aanval nog in Afghanistan te verblijven, valt niet in te zien waarom u wel problemen zou ondervinden in Afghanistan omwille van werkzaamheden die veel verder in het verleden liggen.”* Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de taliban zijn oom nodig hadden en dat hij, doordat hij nu oud en ziek is, zij hem niet meer nodig zouden hebben. De verklaring dat de taliban een zieke oude man niet meer nodig heeft en voor hen van geen enkele waarde is, gaat dan ook voorbij aan de vaststelling dat zijn oom een doelwit was van de taliban. Gezien hij een doelwit uitmaakte van de taliban omwille van zijn professionele activiteiten met de Amerikanen, en bovendien geraakt werd, doch nog steeds in Afghanistan verblijft, is het wel degelijk relevant te stellen dat het niet valt in te zien waarom verzoeker – door eventuele werkzaamheden gelinkt aan de Amerikanen/buitenlanders/voormalige overheid die verder in het verleden liggen – heden wel problemen zou ondervinden in Afghanistan. De stelling dat de taliban zijn oom niet meer nodig hebben, dat hij immers reeds gestraft werd door een aanval op zijn kantoor, is een loutere *post factum* bewering die geen ander licht werpt op voormelde vaststellingen.

Bovendien heeft verweerder erop gewezen dat ook uit het volgende blijkt dat familieleden gelinkt aan de Amerikanen klaarblijkelijk nog in zijn regio van herkomst kunnen verblijven: *“Uw paternale oom H.M. (...) zou sinds de machtsovername in Pakistan verblijven samen met zijn drie zonen J. (...), F. (...) en Y. (...) (CGVS 1, p. 24; CGVS 2, p. 18-19). Uit onderzoek van sociale media lijkt nochtans naar voren te komen dat het gezin van H.M. (...) ook na de machtsovername nog in Afghanistan verblijft. Zo staat op de Facebookpagina van J. (...) te lezen dat hij ook na de machtsovername nog meermaals incheckt in Afghanistan, onder andere in Jalalabad, Behsud en Kabul. J. (...) postte na de machtsovername ook verschillende foto's waarop hij telkens plaatsen in Afghanistan tagde op Facebook en Instagram (blauwe map, 5).”* Door louter te volharden dat zijn oom H.M. samen met zijn drie zonen sedert de machtsovername in Pakistan verblijft en zijn verklaringen afgelegd op 9 februari 2024 bij het CGVS hieromtrent te citeren, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente motieven te ontkrachten.

4.6.1.9. Waar hij betoogt dat het in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt het wel degelijk zijn bedoeling was om net zoals zijn andere familieleden naar Amerika te emigreren, dat hij immers ook voor de Amerikanen werkte, doch dat hij er nooit toekwam een Special Immigrant Visa (SIV) aan te vragen, dat er ten tijde van de machtsovername alleen maar chaos was, dat hij naar de luchthaven reisde om zo snel mogelijk te kunnen ontsnappen maar op 26 augustus 2021 er een enorme explosie was op de luchthaven van Kabul, dat zijn broer omkwam waardoor hij genoodzaakt was diens lichaam thuis te brengen en volgens de traditie te huwen met diens echtgenote, dat er bijgevolg geen mogelijkheid meer was om een procedure met het oog op het verkrijgen van een visum voor de VSA op te starten en naar daar te vluchten, gaat verzoeker eraan voorbij dat de motieven *“Daarnaast vroeg u voor de machtsovername nooit een Special Immigrant Visa aan voor de VS dat wordt uitgereikt aan personen die werkten voor de Amerikaanse troepen en daardoor gevaar lopen in o.a. Afghanistan. U deed dit niet omdat de overheid aan de macht was en de financiële situatie van uw familie goed was (CGVS 2, p. 24-25). Nochtans vroegen en kregen enkele van uw neven wel dergelijke*

visa voor de machtsovername (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p. 25). Dit is nogmaals een indicatie dat uw situatie voor de machtsovername niet problematisch was." betrekking hebben op het niet aannemelijk maken actueel het doelwit uit te maken van de taliban door zijn werkzaamheden in de periode voor de machtsovername. Verzoeker verklaarde, zoals aangegeven in voormelde motieven, dat hij voor de machtsovername geen aanvraag heeft ingediend voor de SIV-procedure omdat er een republiek was en hun financiële situatie goed was.

4.6.1.10. Gelet op het niet weerleggen van de motieven betreffende het verblijf na de machtsovername van verzoekers oom H.M. en zijn zonen en gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn broer A.R. ongeveer 21 jaar was op 23 januari 2023 (verklaring DVZ, nr. 18) en hij nog contact heeft met zijn broer A.R. in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS 27 september 2023, p. 8) die in Afghanistan zijn vader helpt en ondersteunt (persoonlijk onderhoud CGVS 27 september 2023, p. 10), kan hij niet ernstig voorhouden dat zijn ganse familie uit Afghanistan is gevlucht, dat de mensen die nu nog in Afghanistan wonen ofwel oudere mensen zijn, jonge kinderen en vrouwen. Zij betoog dat voormelde personen relatief met rust worden gelaten, doch zijn problemen actueel blijven, is dan ook niet ernstig.

4.6.1.11. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij actueel wordt gezocht aangezien hij met de Amerikanen heeft gewerkt en dat hij geen andere keuze had dan te vluchten.

4.6.1.12. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.13. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.6.1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de

taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de

verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificceert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsvername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsvername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA,

Afghanistan Country Focus, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten

bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van

enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker betoogt dat Zabiullah Mujahid in een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft gesteld dat Afghanen bij een terugkeer veroordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *"Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?"* en deze antwoordt: *"Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht."* ("Zou uw regering Afgaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?" "Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.") Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afgaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

"Of een Afgaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.6.2.3. De Raad wijst erop dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker bijna vier jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 30 augustus 2022, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij aangaf dat zijn familie, zijn maternale ooms en enkele paternale ooms nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS 27 september 2023, p. 7, persoonlijk onderhoud CGVS 9 februari 2024, p. 3) alsook zijn vader en broers A.R. en E.H. (persoonlijk

onderhoud CGVS 27 september 2023, p. 10 en 11). Daarenboven verklaarde verzoeker in 2023 dat hij nog contact heeft met zijn paternale neef S., zijn broer A.R. en neef A. en met zijn klasgenoten E. en M. (persoonlijk onderhoud CGVS 27 september 2023, p. 8) en in 2024 dat hij nog in contact staat met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS 9 februari 2024, p. 4) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS 27 september 2023, p. 5).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij maakt, gelet op wat volgt, niet aannemelijk dat het voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, zal zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken.

Waar verzoeker gewag maakt van een verwestering en van het zich hebben geconformeerd aan de westerse levensstijl, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van een bijna vier jaar in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Hij beperkt zich tot de loutere stelling dat hij alhier intussen zijn leven heeft opgebouwd, doch toont hiermee geenszins een verwestering aan.

Ook waar verzoeker zijn verwestering tracht te onderbouwen door te stellen dat hij door zijn lang verblijf ondertussen goed ingeburgerd is in de Belgische samenleving, dat hij een intensieve cursus Nederlands volgt en vrijwilligerswerk doet, dat hij helpt in een woonzorgcentrum voor oudere mensen en helpt met hun boodschappen en verplaatsingen, dat er dus zonder discussie blijkt dat hij gemotiveerd is om zijn leven en toekomst in België uit te bouwen en dat hij blijk geeft van een doorgedreven en verregaande integratie, beperkt hij zich tot loutere bewering die hij geenszins staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind en stelt dat er, ondanks beloften, geen garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind alsook melding maakt van de strikte toepassing van de sharia en van mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst er nog op dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geveiseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker verwijst naar de nota "*Afghanistan, een analyse van het beschermingsbeleid en de risico's bij terugkeer*" van NANSSEN van 18 oktober 2022 en betoogt dat NANSSEN besluit dat de beschikbare informatie geen duidelijkheid biedt over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de risico's die Afghanen lopen bij terugkeer na een verblijf in Europa, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daar waar verzoeker betoogt dat NANSSEN concludeert dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is, verwijst de Raad tevens naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.4.

De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten met nr. 278 699, 283 647 en 296 540 van respectievelijk 13 oktober 2022, 29 januari 2023 en 31 oktober 2023 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken.

4.6.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangebracht door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

De Raad wijst er ook hier op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de beperkte administratieve en technische capaciteit van de taliban en de onmogelijkheid voor de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen, de instorting van de Afghaanse economie, de aanhoudende droogte, de grote tekorten waarmee humanitaire hulporganisaties kampen door een gebrek aan financiering en de stopzetting van de dotaties door de westerse landen sinds de machtsovername en daarbij op algemene wijze wordt geciteerd uit rapporten van UNDP, UNHCR en artikels op de VRT-website en The New Humanitarian kan de Raad slechts vaststellen dat de geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt van de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en dat verzoeker verder geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, laat staan dat verzoeker hierdoor zou gevisieerd zijn en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoont dat deze situatie onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Waar verzoeker aanvoert dat de taliban er niet in slagen de problemen te verlichten met behulp van westerse donaties, daar veel westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die onder meer betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en naar het oproepen door UNHCR tot tijdelijke opschorting van negatieve beslissingen en om alle gedwongen repatriëringen van Afghaanse burgers niet meer uit te voeren. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door verweerder, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen, *in concreto* aannemelijk moet maken. Er mag immers van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken

dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is echter door het louter verwijzen naar en citeren uit bronnen *in casu* niet het geval.

Betreffende verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de “*socio-economische en humanitaire situatie*” in Afghanistan en verwijzing naar verschillende rapporten en landeninformatie hieromtrent, herhaalt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.6.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het ‘schrikbewind’ van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.6.3.4. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor is voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

4.6.3.5. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.7. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden

er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse Taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensivering en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37),

Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Kunar, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Kunar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Kunar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Kunar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie echter geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

Waar verzoeker opnieuw een betoog voert over de het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Waar verzoeker betreffende de veiligheidssituatie verwijst naar algemene informatie die onder meer betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsvername door de Taliban in augustus 2021 en naar het oproepen door UNHCR tot tijdelijke opschorting van negatieve beslissingen en om alle gedwongen repatriëringen van Afghaanse burgers niet meer uit te voeren, kan deze verwijzing *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door verweerder, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

4.7.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER